

Thủ Đô Hoa Đào Nở

Diễm Châu - Cát Đơn Sa

Giữa tháng tư năm nay 2011, nhà văn Sơn Tùng tổ chức triển lãm tranh cho chúng tôi, tại thủ đô của nước Mỹ... Từ Cali bay qua đó, con đường dài quá dài, bay một lèo thì khoảng hơn 6 tiếng. Nhưng thông thường, máy bay phải ngừng lại một trạm hay hai trạm để đổi chuyến...

Nghĩ phải ngồi lâu trên máy bay mà ngán... nhưng khi liên tưởng đến sẽ được chiêm ngưỡng những dãy cây hoa đầy nụ anh đào màu hồng hé nhụy, giữa mùa xuân lạnh lạnh vùng Washington DC, tôi lại cảm thấy vui và háo hức trong lòng.

Mỗi năm khách du lịch đổ về Washington DC trong tháng này khá đông, lên đến cả triệu người... để ngắm hoa đào.

Theo tài liệu trên Net, thì chung quanh hồ có hơn sáu ngàn cây anh đào Nhật.

Năm 1912, Thành phố Tokyo tặng Thủ đô Washington DC một món quà, bao gồm 3000 cây hoa đào, thể hiện mối tình hữu nghị giữa hai dân tộc Nhật Mỹ. Vì như vậy, có nhiều cây đã gần cả trăm tuổi.

Sau cuộc đại chiến thứ hai, vào năm 1965, người ta trồng thêm 3800 cây nữa, để phủ kín xung quanh bờ hồ, mong sao hoa anh đào sẽ giúp xóa đi nỗi đau chiến tranh tàn khốc giữa hai dân tộc.

Năm nay, người ta cho là hoa đào nở dường như đẹp hơn, vì tin tưởng có tín hiệu cho biết nền kinh tế đang hồi phục, nhất là tại vùng Thủ Đô nước Mỹ.

Phía trước còn nhiều khó khăn sau khủng hoảng tài chính, nhưng người Mỹ vẫn thích hướng tới tương lai, vẫn đổ về Washington DC để thưởng ngoạn hoa xuân rực rỡ.

Nhưng loài hoa này chỉ nở trong thời gian ngắn rồi lụi tàn. Và chính đó là vẻ đẹp kỳ bí của thiên nhiên, rực rỡ trong vài ngày để rồi mất đi, bắt du khách mong đợi đến mùa sau để tìm lại được vẻ đẹp chói lát, nhưng thực ra lại vĩnh hằng với thời gian.

Hoa đào chỉ nở khoảng hơn một tuần là rơi rụng theo gió. Khi mới nở hoa có màu hồng, sau đó nhạt màu dần đi... Các con đường cận bên bờ hồ, cạnh dòng sông Potomac ngập màu hồng trắng của cánh hoa rơi... cho nên muốn ngắm được cảnh đẹp xác hồng đào trên đường, cũng phải canh đúng lúc. Nghe nói năm nay hoa đào nở muộn...

Chúng tôi đến Washington DC lần này, tình cờ trùng hợp với thời gian hoa đào đang nở... đó lại là một hạnh phúc trời ban cho, không tính toán.

Thời tiết Cali lúc này nóng lạnh mưa nắng bất thường. Ngày hôm trước nóng, thì hôm sau lại phải có áo khoác mới khỏi run, trời đang nắng rực rỡ buổi sáng, chiều tối mưa gió ào ào... Tôi không biết khí hậu ở trên đó như thế nào? Mở Internet lên coi thời tiết, thì thấy cũng "sáng nắng mưa chiều"... y như bên đây!

Thế là quần áo đem theo phải soạn đủ áo lạnh lẫn áo mát! Lựa chọn mãi không biết biết nên đưa thế nào cho vừa cái valy nhỏ! lại còn mớ giày dép nữa... thế nhưng sau một hồi thêm bớt, tôi cũng nhét thêm được một đôi giày trong chiếc valy đầy ắp.

Đàn bà con gái đi đâu cũng đủ thứ đồ phụ tùng trang điểm, tôi cũng không ngoại lệ. ViVi cũng kéo theo một valy nhỏ, trong đó chứa hầu như gần một nửa là đồ của tôi kè vào! vậy mà anh chàng còn đưa theo được cả một cái bàn ủi đựng trong hộp đàn hoàng... nhưng đâu có dịp xài! bởi có giờ đâu mà ủi! Máy bay cất cánh lúc 2 giờ chiều, nên buổi sáng tôi tha hồ ngủ, không cần phải dậy sớm như mọi lần đi xa, thường mắt nhắm mắt mở khi còn ngon giấc... mà phải thức dậy để chuẩn bị, mất sương!

Tôi tắm cho hai con chó, rồi sau đó cắt tóc cho nó. Con Bingo khi lông khô nhìn rất "đẹp trai", tính tình ngoan và khôn. Tôi lấy đồ ăn cho chó mèo, cẩn thận đổ nhiều thau nước uống, đồ ăn hàng ngày thì con trai tôi đã hứa sẽ "take care" nên cũng đỡ!

Những thứ cho buổi triển lãm tôi đã lo xong từ hôm qua. Phải hai chiếc xe mới chứa đủ hành lý ra phi trường. Joseph & Việt đưa chúng tôi đi.

Ghé lại Denver hai tiếng, sau đó chúng tôi đổi máy bay để đến Washington DC. Khi thấy cô tiếp viên bưng một khay đủ các loại "chip", bánh kẹo... đứng trước mặt mời, tôi hỏi:

- Ở đây có đồ ăn tối không?

Nghe vậy cô lắc đầu, rồi nói tôi muốn lấy bao nhiêu gói "chip" cũng được. Dù đói bụng, nhưng tôi chỉ nhón hai gói đậu phộng mật ong đưa cho ViVi, vì sợ ăn đậu vào thì nổi cơn ho, mắt công làm phiền hàng xóm đang ngồi chung quanh!

Tới nơi lúc 11 giờ đêm. Tụi tôi ra ngoài thì thấy anh Sơn Tùng đi đón cùng với Hà, một người bạn trẻ, lái xe trở tới. Anh ST nói:

- Xe của Hà chở được nhiều hành lý hơn, xe tôi nhỏ...

Lần đầu tiên gặp anh Sơn Tùng, tôi thấy cử chỉ của anh điềm đạm, trong lúc Hà trẻ trung lanh lẹ.

Trước khi về tư gia của anh, nơi chúng tôi tạm trú trong thời gian ở Thủ đô, nghe tôi than đói bụng, và hỏi thăm về tiệm kem nổi tiếng vùng Falls Church hồi xưa tôi từng có lần ăn, Hà nói:

- Em biết rồi, hồi đó tiệm nó nhỏ là một cái ki-ốt màu nâu, có một cửa đi vô và 1 cửa đi ra mà khách đông nghẹt... bây giờ chỗ đó họ xây shopping, tiệm kem vào trong khu shopping đó, có bán thêm pizza nữa... kế bên là tiệm mì ngon nổi tiếng ở đây...

Hà bèn ghé vào tiệm mì Miu Kee, chỉ cho tôi tiệm kem.... Tôi nhất quyết ngày mai phải ghé lại... Công nhận mì ở đây cũng ngon như lời quảng cáo, nhưng thiếu món đu đủ chua và dầu cháo quẩy như bên Cali.

Về đến nhà là quá nửa đêm, chúng tôi ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng, dù lúc đó bên Cali mới có 9 giờ tối, có lẽ vì đi cả ngày mệt!

Sáng hôm sau, tiếng chim hót ngoài vườn đánh thức tôi dậy. Đứng bên cửa sổ nhìn ra vườn, thấy một con sóc tung tăng chạy đi kiếm thức ăn, và sau đó ngày nào tôi cũng nhìn thấy con sóc này... Tôi khám phá ra trong vườn nhà anh ST có rất nhiều cây nén. Đây là một loại cây mọc dại, nhưng có khả năng chữa bệnh ho tốt.

Tôi nhớ ngày xưa mẹ tôi còn sống, mỗi khi sanh một đứa con (bà có 11 đứa), thì mẹ hay làm thịt kho tiêu với củ nén, cả củ lẫn lá, mùi nén thơm nồng, tôi được ăn ké, rất ngon. Món ăn mà người dân miền Trung, đất cày lên sỏi đá hay dùng... Ở vùng này khi đi đường, tôi để ý nhìn những bãi cỏ, thấy nơi nào cũng có củ nén mọc hoang, rất nhiều.

Sửa soạn xong, tôi ra phía trước cửa nhà, thấy ngay một cây hoa đào có dáng liễu rũ, màu hồng rực rỡ làm sáng cả bầu trời thật là đẹp, mà đêm qua đến không để ý vì trời tối đen. Tôi reo lên với nhà văn Sơn Tùng:

- Đẹp quá, cây đào này và mấy cây đào chung quanh nhà ngắm cũng đủ thích rồi, đâu cần phải qua bên DC để nhìn hoa đào nữa...

Nói vậy, vì chúng tôi đã được coi hoa nở những năm về trước, và dù bây giờ có muốn đi coi hoa, cũng không đủ giờ mà đi!

Trở vào bếp, vừa sửa soạn pha màu làm món đông sương trong những cái "cupcake" nhỏ, tôi vừa nghe anh Sơn Tùng cho biết: có các chị trong nhóm ủng hộ thêm thức ăn cho buổi tiệc tiếp tân, vì sợ tôi đi xa phải làm mệt... như chị Tâm Đạt, Trúc Mai, nhà văn Lê Thị Nhị, chị Hồng Thủy... Thật là quý hoá. Ngày triển lãm đã đến. Sáng chủ nhật mùng 10, tôi dậy sớm lúc 6 giờ, lo vệ sinh cá nhân xong, tôi sửa soạn trang điểm trước rồi mới lên bếp sau. Kinh nghiệm những lần trước cho thấy, là nếu tôi cứ lo bếp núc trước, nhiều khi trễ giờ không kịp "make-up"... cứ thế là chạy!

Hôm qua tôi đã mua sẵn mấy khay "Sushi" cất trong tủ lạnh, loại này lấy ra ngoài trước khi ăn độ vài tiếng là ngon, không cần phải hấp lại. Bánh ngọt, rau trái... cũng sẵn sàng. Tôi đứng chiên chả giò và bánh quai vạt khoảng hơn một tiếng đồng hồ. Chiên xong, tôi thấy người dính đầy mùi dầu mỡ! Nước hoa chắc không át nổi!

Tôi mở cửa ra hàng trước đứng dưới gốc cây đào đón gió, mong cho gió thổi bay đi mùi chiên xào nấu nướng... Vi Vi chụp cho tôi vài tấm hình với hoa, mèn ơi, khi coi lại thì cây hoa đào vẫn đẹp tự nhiên, còn mình... hình như vẫn còn mùi thoang thoang giống như... cây chả giò di động! ViVi bảo tôi bị "in trí"!

Thế rồi khi đến phòng tranh, các chị trong nhóm đã đem đến ủng hộ nào là chả lụa, páté chaud, xôi vò, bánh rán, bánh chou cream. Một bình hoa LyLy màu hồng cắm xen lẫn với hoa đào đương thời thật xinh tươi để ngay chính giữa bàn tiệc, chung quanh là các ly rượu vang và những chai nước lọc gọn nhỏ, tiện cầm trong tay.

Anh chị Hiền - Thông thì dù ở hơi xa, cũng mang đến hai khay trái cây thật to cho cô em Cát Đơn Sa, & các anh chị lại còn ủng hộ những tác phẩm nghệ thuật do ViVi và CDS sáng tác... Cảm ơn tình cảm ưu ái của các anh chị cũng như đồng hương đã dành cho chúng tôi.

Trước khi về, chị Hiền còn nhắc nhở:

- Nhớ nghe Diễm Châu, chiều thứ tư anh chị mời tụi em và các bạn ghé ăn tối...

Tôi dạ rồi lôi cuốn lịch ra ghi vào đó. Thú thật là nếu tôi không ghi, thì không biết ngày nào mà lần! Vì nơi đây "đất đủ lạnh và tình rất nồng", liên tiếp trong hai tuần, ngày nào cũng có các bạn mời ăn uống linh đình, ăn một ngày nhiều lần... khỏi nói thì "lên cân là chắc rồi!"

Phượng, Trúc Mai, Kiều Thu cùng các chị khác nhiệt tình tiếp đón khách giúp tôi.

Những khuôn mặt văn nghệ sĩ quen thuộc của cộng đồng, và giới truyền thông đã có mặt như: ông Đỗ Hồng Anh và phu nhân (Chủ Tịch cộng đồng vùng D.C. MD và VA), nhà thơ Hà Bình Trung, ông Võ Thành Nhân (Giám Đốc đài truyền hình VATV), ông Đinh Hùng Cường, Kiều Thu, ông Đậu Thanh Vân, Thanh Trúc & phu quân (SBTN), ông bà Bùi Dương Liêm - Bé Bảy (đài truyền hình Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn), ông bà Lưu Lệ Ngọc (đài truyền thanh), ông Đoàn Hữu Định và phu nhân (Chủ Tịch Liên Hội Cựu Chiến Sĩ Washington. MD, VA), chị Lãm Thúy Chủ Tịch hội Văn Bút Miền Đông HK, nhiếp ảnh gia Kỳ Sơn, nữ sĩ Phong Thu, GS Nguyễn Ngọc Bích, Nhà văn Lê Văn Phúc & Thy Nga, thân hữu Hoàng Long (Hiệp Hội Thâm Mỹ), nhạc sĩ Đoàn Trang & phu quân Phạm Nhuận, Họa sĩ Vũ Hối, họa sĩ Đinh Cường, nhà thơ Bùi Thanh Tiên, nhà báo Đào Trường Phúc, Thi Sĩ Lê Thị Ý, Hội Nhiếp Ảnh VA có chị Ngọc Yến đã mang đến một bình hoa cúc trắng & tulip xinh đẹp để tặng cho chúng tôi, Hoa Hậu Cao Niên Jackie Bông, nha sĩ Bích Lộc & Bích Lan, Bác Sĩ Hà, nhà thơ Tuy Anh, Mai DC, HS Michelle và nhiều quan khách... mà trong lúc viết bài, tôi không thể nào nhớ hết được.

Nhà văn Sơn Tùng đại diện Ban Tổ Chức, mở đầu giới thiệu về ViVi và Cát Đơn Sa. Sau đó ViVi phát biểu trước đám đông, và tôi cũng phải đứng ra để đáp lại vài lời cùng Ban Tổ Chức và quan khách, tựu chung cũng là lòng cảm ơn chân thành của người nghệ sĩ... trước thịnh tình của đồng hương vùng Washington DC ưu ái dành cho.

Buổi triển lãm diễn ra thật ấm cúng và nhiệt tình, thành công trong sự mong đợi của các anh chị em yểm trợ. Với chúng tôi, lần triển lãm này có ý nghĩa rất nhiều, bởi chân tình của các văn thi hữu, giới truyền thông, đồng hương đã yêu thương mình... khiến khi về đến nhà, nhớ lại vẫn còn vô cùng cảm kích.

Cũng như bao lần trước, khán giả đến xem tranh, khen ngợi, xuýt xoa, bàn tán về những bức tranh hợp ý... đã làm cho chúng tôi và ban tổ chức thấy hân hoan và phấn khởi.

ViVi thì bận rộn vẽ luôn tay, đa số những người được vẽ thường trầm trồ thích thú với tầm tranh chân dung của mình... Tôi nhớ người mở hàng đầu tiên chính là bé Daisy, con gái của Bằng & Tâm, là cháu nội của nhà văn Sơn Tùng. Cô bé 8 tuổi mà tỏ ra yêu thích hội họa vô cùng. Sau khi ViVi vẽ xong, Daisy hào hứng xin ông nội cho ôm tấm hình chạy đi khoe với mấy đứa bạn ngay... cô bé là một "fan" của ViVi ngày nay.

Tôi vừa lo công việc, vừa chào hỏi quan khách... cùng trò chuyện với các anh chị trong nhóm...

Trong dịp này, thật tình cờ tôi đã gặp lại một người bạn cùng lớp ngày xưa, ở ngôi trường Sao Mai thành phố Đà Nẵng sau hơn mấy mươi năm cách biệt... Huỳnh Thanh Phương giờ là người thành công

nổi tiếng về dịch vụ di trú ở vùng này, Phương có người vợ đảm đang duyên dáng, giúp chồng trong nhiều công việc...

Sự xuất hiện của Phương gợi nhớ trong tôi một vùng biển mênh mông, nơi bập bênh sóng nước... thuở nhỏ chúng tôi đã cùng nhau cả lớp cỡi xe đạp, mà tôi chỉ được lén lút ngồi phía sau mấy đứa bạn gái cho chúng nó chở (vì bố tôi không cho đi xe đạp)... từ trường chạy qua cầu Đa Lát, rồi mới đến Núi Non Nước (Ngũ Hành Sơn) cắm trại... cả lũ leo hết động này tới động khác, lăn từ đồi cát này qua đồi cát kia... đi chơi không biết mỏi... chẳng cần biết thầy cô đang ở nơi nào...

Ôi, cái thuở ngây thơ vô tư ấy đã qua lâu lắm rồi... nhưng mỗi lần nhớ lại cũng thoáng bùi ngùi... Còn đâu nữa ngôi trường của chúng tôi theo học nay đã hoàn toàn xoá sổ, vì bị đập nát để xây xa lộ cao tốc... và có mấy ai cơ duyên gặp lại những bạn bè thời thơ ấu, thiếu niên của mình.

Khi gặp tôi, Phương vẫn ánh mắt vui đứng nhìn, cười cười, có lẽ cũng như ngày xưa... không có cảnh nắm tay hay "hug" như thường xảy ra giữa đôi bạn lâu ngày gặp lại... khác với ViVi, trong lần này cũng được gặp lại một người bạn mà cả năm mươi năm chưa gặp. Anh Vũ An Phong là người nổi tiếng trong nhà thờ Các Thánh Tử Đạo, vì những ai đi nhà thờ đều biết anh là người giúp các em học Giáo Lý. Anh biết tin ViVi đến qua bài của nhà văn Sơn Tùng đăng trên các trang Web, rồi một anh bạn ở tiểu bang nào xa lắc xa lơ đọc được, mới gọi về cho anh... Thế là hai người đã gặp, ôm chầm lấy nhau cảm động, không ngờ có ngày hôm nay...

Trong ba ngày triển lãm, tôi đã quen mặt, quen tên nhiều anh chị ở đó, nhiều sự việc làm cho tôi cảm động, như khi chị Lâm Thúy gặp tôi, chị nói có cùng chung tâm sự mất con... chị đọc cho tôi bài thơ về con nghe thật cảm động. Nhìn mắt chị đỏ, tôi an ủi như nói với chính mình:

- Thôi chị cũng đừng buồn, số trời đã định vậy... Thời gian trôi qua, mình nên chấp nhận sẽ đỡ đau, và phải có sức khoẻ để lo cho những người còn lại, cũng như làm những việc hữu ích cho đời...

Trong buổi triển lãm, tôi gặp nhiều văn nhân nghệ sĩ, trong số có nữ sĩ Phong Thu. Tiếng nói rộn rã của Phong Thu khiến tôi cảm thấy vui. Lúc nào chị cũng cười, thoải mái. Phong Thu hẹn gặp chúng tôi sau khi triển lãm để nói chuyện cho thoải. Tôi cũng nghĩ vậy, nên gật đầu hứa hẹn...

Xế chiều, ông Trương D Thăng của đài VOA đến phỏng vấn chúng tôi. Ông hỏi khá cặn kẽ, và có nhiều câu hỏi mới mẻ, ít ai biết... nhất là với họa sĩ ViVi. Còn đài SBTN thì đã phỏng vấn vào buổi sáng.

Sau khi xong cuộc phỏng vấn, chúng tôi cùng nhà văn Sơn Tùng, cháu Daisy theo lời mời của vợ chồng Hà Phượng, ra nhà hàng Việt Royal ăn cơm tối, bữa cơm ấm cúng, ngon miệng, vì ai nấy đều cảm thấy công việc đã nhẹ gánh bớt...

Tôi phải công nhận Phượng là một phụ nữ giỏi giang, xinh đẹp, cô là con gái của bà Khúc Minh Thơ. Khi chúng tôi có mặt ở DC, Phượng & Hà đã tiếp tay giúp đỡ chúng tôi rất nhiều việc ngay từ những ngày đầu. Trong ngày khai mạc theo yêu cầu của tôi, Phượng mặc một chiếc áo dài đen, có thêu những hoa hồng viền quanh cổ và hai tà áo nổi bật mượt mà, rất dễ thương, để tiếp đãi quan khách...

Qua ngày thứ hai, khách bớt đi, nhưng vẫn ra vào thường xuyên. Dù công việc mệt mỏi, nhưng sau giờ làm việc, chúng tôi lại được các anh chị dành nhiều ưu ái là mời đi ăn những nhà hàng sang trọng nổi tiếng về các món ăn đặc sắc tại địa phương... và tôi đã không quên cứ mỗi lần đi mua những đồ "arts supply", lại có cơ ghé vào tiệm kem nổi tiếng ngon ngày xưa... để ăn một "scoop" Non fat yogurt smoothies. Giới thiệu với các bạn, tiệm kem đó tên là Frozen Dairy Bar & Boardwalk Pizza, kế bên tiệm mì Miu Kee ở đường Arlington Blvd vùng Falls Church, VA như đã nói ở trên. Ai sợ mập thì đừng ăn, tôi cũng sợ nhưng cứ ăn! Khổ là chỗ đó!

Tối thứ hai, anh An Phong mời chúng tôi dùng cơm tối, anh hỏi:

- ViVi và Diễm Châu thích ăn gì? đồ Việt hay Mỹ?

ViVi trả lời "ba phải":

- Ăn gì cũng được!

Biết tính anh chàng, tôi suy nghĩ:

- Châu thích ăn cua...

Anh Phong reo lên:

- Vậy mình tới nhà hàng chuyên về Crab đi... ngon lắm...

Anh lái xe đưa chúng tôi đến một nhà hàng thật lớn tên là Mike's ở Springfield... May là không phải chờ. Anh nói có lẽ hôm nay thứ hai nên có bàn ngay. Khách ra vào khá đông...

Chúng tôi chọn ba đĩa có cua & steak. Dù giá khá mắc, nhưng không có súp hay salad đi kèm như bên Cali, mà ăn với khoai tây chiên hay khoai nghiền... Đặc biệt miếng thịt bò rất ngon, mềm và thơm mùi nướng...

Ăn xong, khi hỏi đường về nhà, ViVi móc trong túi ra địa chỉ của anh Sơn Tùng, Anh An Phong không rành khu đó, nhưng có người bạn ở gần đó, bèn chạy đến nhà anh bạn "thổ địa", nhờ chỉ đường giùm. Thế là tôi ngồi phía sau ngủ gục đến mấy lần vẫn chưa tìm ra nhà... anh bạn Thổ Địa hôm nay mất linh, cộng thêm cái máy chỉ đường trong xe chỉ tầm bậy, chạy hoài cũng không tìm thấy nhà. Khi thấy xe chạy vào nơi tối thui như trong rừng, tôi nóng ruột, bèn lôi cái phôn ra tính hỏi anh Sơn Tùng, thì anh Thổ Địa bảo "không sao, sắp tìm thấy rồi"...

Tôi cứ gọi, anh Sơn Tùng hỏi tôi đang ở đâu? Tôi trả lời:

- Châu không biết đang ở đâu nữa, như là ở trong rừng...

Giọng anh Sơn Tùng cũng sắp cáu lên:

- Ô hay... cô phải cho tôi tên đường tôi mới biết là ở đâu mà chỉ chứ!

ViVi ngồi kế bên tôi nhắc : "Chỗ này có nhiều cây..."

- Ở đâu mà không có nhiều cây! Anh hỏi là đang ở đường nào? Ô, hay là anh chỉ từ đường Rose Ln đi, lúc này có đi qua đường Rose Ln...

- Rose Ln là sát bên nhà rồi, đi ngược lại, rồi....

Cuối cùng thì cũng tìm ra nhà... Mừng quá...

Tối hôm sau, vợ chồng Huỳnh Thanh Phương mời đi ăn tại Peking Duck Restaurant ở đường Leesburg Pike, Falls Church, Virginia. Đây là một tiệm ăn được nhiều chính khách nước Mỹ ghé thăm, nhiều Tổng Thống, bộ trưởng, tướng tá, các khuôn mặt nổi đều có chụp hình lưu niệm, treo đầy trên các bức tường của quán khá rộng.

Vịt được lóc da giòn, bỏ mỡ lấy thịt từng miếng ngay tại bàn cho khách, sau đó dùng miếng bánh giống burrito quấn với hành lá và thịt vịt chấm nước tương đen, ăn cũng khá ngon... Bên Cali gọi là vịt 2 món, nhưng không có phần biểu diễn như tại đây. Ngoài món vịt, còn nhiều món khác nữa, tôi nghĩ ăn xong chắc phải lên thêm 2bls là ít!

Đêm thứ tư, ăn tối ở nhà anh chị Hiền Thông, thấy anh chị đi làm hai "Job", mà vẫn quý mến đãi đằng, chúng tôi vô cùng cảm động và khâm phục về sự nhẫn nại của anh chị... Khi về, Phương lại bị lạc, tụi tôi đã có kinh nghiệm về "lạc đường", nên hai người phía trên cứ nói chuyện thoải mái, còn tôi ngồi đằng sau tha hồ... ngủ!

Trưa thứ năm đến nhà Nguyễn Tấn Phước coi đồ cổ. Phước là một người trẻ, nhưng lại có tâm hồn yêu thích sưu tầm văn hoá Việt. Chúng tôi đã được coi những thứ như chén bát chậu cổ, trống đồng v.v... hay là những bức tượng Phật, mà lần đầu tiên tôi thấy tượng Natra ôm chân Phật Bà rất hay. Những bài thư họa của danh hoạ Vũ Hối, Phước cũng sưu tầm được vài trăm bài... các loại tượng, sách báo Việt Nam... với ý chí và hoài bão to lớn, hy vọng là Phước sẽ thực hiện được mộng ước đề đời này...

Ăn trưa với Phước xong, chúng tôi hẹn gặp anh chị Phạm Nhuận & Đoan Trang để ăn tối. Anh Phạm Nhuận là bạn thân của ViVi, còn Đoan Trang là con gái lớn của tay sáo thần Nguyễn Đình Nghĩa đã qua đời hai năm nay. Ngày trước, gia đình anh ND Nghĩa có đệm dân ca cho tôi hát trên một sân khấu lớn tại Washington DC, sau đó anh có mời tôi hát thường trực trong ban dân nhạc của anh... Nhưng vì đường xá xa xôi cách trở, tôi rất tiếc là không thực hiện được điều này.

Chúng tôi đi ăn tại Georgetown vùng Washington DC. Một nhà hàng Pháp lãng mạn, có những người bồi biêt tiếng Pháp nói chuyện với ViVi & anh Phạm Nhuận như bên vùng Montréal Quebec, mà đã lâu tôi không nghe ai nói... Thức ăn được order món đặc biệt, Đoan Trang và anh P.Nhuận muốn giới thiệu với chúng tôi những món ăn thật ngon...

Đêm thứ sáu chúng tôi gặp nhau tại nhà anh Sơn Tùng, lại ăn uống trò chuyện tương đắc. ViVi vẽ chân dung cho các chị Lê Thị Nhị trang nhã, chị Tâm Đạt thì lúc nào dáng cũng sang trọng và khoan thai, còn Kiều Thu thì linh hoạt...

Qua ngày thứ bảy... "trời mưa thì mặc trời mưa...", chúng tôi đến nhà chị Hương, một tiếp viên hàng không để giao hai bức tranh cho chị. Phải nói là trong lần triển lãm này, chúng tôi có cơ duyên gặp nhiều chị xinh đẹp, hỏi ra thì họ đều làm trong hãng hàng không VN trước 75.

Chị Hương tặng tôi một bức tượng Phật khắc trong khối đá cẩm thạch làm tôi bất ngờ... bức tượng nhỏ bằng bàn tay, rất nghệ thuật. ViVi cũng rất thích, cứ cầm ngắm hoài...

Mưa dai dẳng cho đến chiều, chúng tôi đi ăn sinh nhật mẹ của Nguyễn Hữu Vinh Địa Ốc và các em. Ngày chủ nhật, buổi sáng chạy ra khu Eden để gặp Phong Thu ở quán Nha Trang. Chúng tôi vừa ăn vừa tán dóc, trong lúc ViVi vẽ cho nàng nữ sĩ. Sau đó câu chuyện càng giòn hơn, khi Minh Thúy bước vào, chị cũng làm việc với SBTN. Đến trưa thì tan hàng, vì chúng tôi hẹn với đài truyền hình Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn để thu hình buổi phỏng vấn...

Quay phim xong, lại hẹn hò đi ăn với anh chị Liêm, mà quên bém đi mất là đã hẹn với ba người khách ở nhà, mà không ghi vào sổ!... May nhờ anh Sơn Tùng điện thoại nhắc nhở khách đang đợi... tôi vội vàng chờ ViVi vẽ tiếp khách, còn tôi thì trở ra tiệm mì... "chiến đấu trong vui vẻ rồi... hồi hận" vì cái bao tử quá đầy! Bởi tôi biết khi trở về thì sẽ còn ăn nữa!!!

Trưa thứ hai, anh chị Trần Quang Quyển (tác giả cuốn Tướng Pháp Ngô Hùng Diễn) - Tâm Đạt cùng con gái xinh đẹp đến nhà coi tranh, và mời đi ăn phở. Mặc dù anh vẫn còn đau chân, nhưng cũng cố gắng đến gặp làm cho chúng tôi vô cùng cảm động. Đặc biệt hơn nữa là nhờ anh, chúng tôi lần đầu trong đời, mới biết cách thưởng thức một tô phở của người sành điệu đúng nghĩa như thế nào.

Đây nhé, sau khi "order", nhà hàng bung ra tô phở chỉ có bánh và nước, sau đó đặt trước mặt mỗi người một đĩa thịt tái, một chén thịt nạm về giòn, một chén nước súp thật nóng để nhúng thịt tái, một chén hành trần... chưa kể là rau, chanh ớt... Quả thật người biết thưởng thức món ăn cầu kỳ rất hiếm... Ăn xong, anh chị thả chúng tôi xuống phòng mạch của bác sĩ nhãn khoa Nguyễn Nguyệt Nga, phu nhân của Phước "đồ cổ" để khám và đo kiếng mắt. Nguyệt Nga hiền lành và nói chuyện vui vẻ, nhỏ nhẹ... Cả hai vợ chồng thật dễ mến...

Buổi tối, chị LâmThúy cùng nhà thơ Lê Thị Ý (nổi tiếng với bài thơ: *Ngày mai đi nhận xác chồng, quay đi để thấy mình không là mình...*) khệ nệ bung các thức đến làm bánh xèo miền Nam đãi chúng tôi... tôi phụ chị rửa rau, và thăm phục chị sao lại chịu khó thế... đi làm về là phải chạy qua đây chi cho cực thân. Chị lại còn bung thêm nồi chè thưng, chả giò...v.v... chị nấu nướng khá ngon... Thế là các bạn lại ghé đến, chung vui với chúng tôi trong ngày cuối cùng ở Thủ Đô HTĐ.

Sáng hôm sau, ViVi vẽ cho bác sĩ Nga bức họa chân dung trước khi từ giã. Phước đưa chúng tôi đi shopping ở "Tyson Corner 2", rồi sau đó ghé vào nhà hàng Ý trong Mall ăn trưa, nhưng còn 10 phút nữa họ mới mở cửa. Phước chờ... nhưng tôi reo lên khi thấy một cửa hàng bán đồ ăn gần đó rất hấp dẫn, có tên là Piazza di Giorgio Cafe, bên trong các quầy tủ có mặt kính che chắn, cơ man nào là thức ăn bày ra, hấp dẫn và bắt mắt... chúng tôi chọn cà phê, súp, pizza, thêm vài món nữa... Phước và chúng tôi có đồng quan điểm là thích làm một cái gì đó cho văn hoá nghệ thuật quê hương, nếu mình có thể... Gần đến giờ ra máy bay, chúng tôi mang theo những món quà bất ngờ, hạnh phúc từ bạn bè thân hữu, nhưng quý hoá nhất là tấm thịnh tình của các anh chị, em, cháu dành cho.

Bằng con trai anh Sơn Tùng đang làm việc cũng vội ghé qua, mang theo túi đồ ăn "cho cô chú dùng trên máy bay", chúng tôi vẫn nhớ có món "salad apple" sao ngon đậm đà quá...

Bảo, người cháu "very nice" của Thanh Phương đã đưa chúng tôi ra phi trường, với chiếc xe lớn để dễ chở hành lý...

Trở về lại California, trong lòng chúng tôi vẫn còn ám áp tình cảm dâng đầy... nhớ những lần đi lạc loanh quanh cùng bạn bè có lẽ do mắc vui chuyện, hai bên đường đầy các cây anh đào đang nở, đẹp tuyệt... nhớ những món quà chan chứa tình cảm, nhớ những buổi đi chơi với nhau, nhất là khi chia sẻ công việc...

Mến chào các bạn hữu từ Washington DC với trái tim gửi lại, và lời cảm ơn chân thành nhất của chúng tôi...

Diễm Châu - Cát Đơn Sa

(4/2011)